

Ordføreren for forslagsstillerne (Gert Petersen) (SF):

Jeg tillader mig herved for tinget at fremsætte forslag til lov om nedsættelse af et udvalg vedrørende forsvarrets og politiets efterretningstjenester, idet jeg vedrørende motiveringen for fremsættelsen skal henvide til bemærkningerne til lovforslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Poulsgaard) (FP):

Jeg tillader mig herved at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om tipning. (Afsocialisering af tipstjenesten), idet jeg vedrørende motiveringen for fremsættelsen skal henvide til bemærkningerne til lovforslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Freddy Madsen) (DKP):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte forslag til lov om Statens Uddannelsesstøtte, idet jeg henviser til lovforslagets tekst og de ledsagende bemærkninger.

Ordføreren for forslagsstillerne (Stetter) (KF):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om lejeværdi og formuebeskatning i forbindelse med 16. alm. vurdering, idet jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager forslaget.

Tredje næstformand (Erlendsson):

Uden for dagsordenen har hr. Kjærulff-Schmidt ordet for som ordfører for forslagsstillerne at fremsætte det lige anmeldte forslag til folketingsbeslutning.

Kjærulff-Schmidt (FP):

På fremskridtspartiets vegne skal jeg tillade mig at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en parlamentarisk kommission i henhold til grundlovens § 51 vedrørende de samfundsøkonomiske virkninger af den offentlige sektors lønføring m. v.

Vi ved jo alle, at Danmark er blandt de lande i verden, der allerstærkest er præget af den offentlige sektor. Den dominerer danskerens liv fra vugge til grav. Fordi det har været — og er — et folketingsflertals markante ønske, at det offentlige bør løse flest muligt opgaver. De gamle partier har hver dag af dette folketings historie arbejdet på

at flytte opgaver væk fra den private sektor og over i den offentlige.

I sidste måned fik den engelske Europaparlamentariker mr. Osborne svar på et spørgsmål, han havde stillet til De europæiske Fællesskabers Råd om antallet af offentligt ansatte i de forskellige lande, der er medlemmer af Fællesskabet. De alarmerende oplysninger, der indeholdes i svaret, dokumenterer det, vi alle har haft en formodning om: Danmark har en forholdsvis langt, langt større offentlig sektor end andre vesteuropæiske lande. Af alle, der er beskæftiget på arbejdsmarkedet, er i Danmark 23,6 pct. beskæftiget inden for den offentlige sektor. For andre lande i Fællesskabet er tallene langt lavere: England 18 pct., Vesttyskland 13,1 pct., Holland 13 pct., og andre lande har endnu mindre tal.

Med andre ord: her i landet lægger den offentlige administration og service beslag på dobbelt så stor en andel af arbejdskraften, som tilfældet er i de øvrige EF-lande i gennemsnit.

Vi ved også, at den offentlige sektor her i landet er lønførende på faktisk alle områder, hvor en sammenligning med det private arbejdsmarked er mulig.

Men har samfundet råd til denne ødselhed? Risikerer vi ikke at underminere grundlaget for velfærdet? Eller er det de gamle partier, der har ret i, at en fortsat stærk udbygning af den offentlige sektor på den private sektors bekostning både er en nødvendig og en forsvarlig ting?

Det er rimeligt — det tror jeg alle er enige i — det er rimeligt at rejse disse spørgsmål. Der er i de senere års udvikling i den danske økonomi alvorlige tegn på, at vi ikke har råd — menneskeligt eller økonomisk — til at bruge dobbelt så mange mennesker her i landet som andre steder i verden til ikke-produktive service- og administrationsopgaver. Det har ført — det ved vi alle — til det høje omkostningsniveau, der lammer alt for mange af vore virksomheder i deres afsætningsbestræbelser i disse år.

Mit parti er naturligvis bekendt med de overvejelser, der i mere eller mindre uformelle arbejdsgrupper under finansministeriet foregår omkring nogle af de spørgsmål, som mit parti har gjort opmærksom på, f.eks. tjenestemandspensionen. Vi finder dog, at sådanne overvejelser — som givetvis

[Kjærulff-Schmidt.]

må føre til en række lovgivningsinitiativer — bedre kan finde sted i en parlamentarisk kommission end i de uformelle arbejdsgrupper, som i sagens natur består udelukkende af offentligt ansatte. En parlamentarisk kommission kan langt bedre og langt mere uvildigt analysere de samfundsøkonomiske virkninger af den offentlige sektors lønføring, undersøge ansættelsesvilkårene for offentligt ansatte sammenholdt med vilkårene for privat ansatte samt orientere folketinget om, hvilke lovændringer der er nødvendige.

Jeg tror efterhånden, alle ved, at det er tom tale, når det påstås, at fremskridtspartiet hetzer mod de offentligt ansatte. Vi hetzer ikke mod nogen som helst, men vi er valgt ind i folketinget for at påpege nogle samfundsproblemer og nogle samfundsskævheder, som har været mere og mere åbenlyse for befolkningen i en årrække, uden at man her i tinget har villet røre ved disse problemer.

Jeg tror, at der — også her i tinget og måske også blandt de gamle partier — er en voksende forståelse for, at det nu er nødvendigt at tage en åben og omfattende diskussion om de offentligt ansattes placering i samfundet.

Fremskridtspartiet vil med det forslag til folketingsbeslutning, som hermed fremsættes, opfordre til et bredt samarbejde om at prøve at få taget fat på nogle af disse ting. Jeg håber derfor, forslaget vil blive behandlet i samme positive ånd som den, det er fremsat i.

Tredje næstformand (Erlendsson):

Eksemplarer af det nu fremsatte forslag til folketingsbeslutning vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om brandsikring af ældre beboelsesbygninger m. v.

(Lovforslag nr. 135. Fremsat 18/12 75. Første behandling 13/1 76. Betænkning 6/2 76).

Der var stillet 24 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets over-

gang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Henning Jensen (S):

Jeg skal anbefale de af boligministeren stillede ændringsforslag og underændringsforslag, som i øvrigt er tiltrådt af et flertal i boligudvalget, og jeg skal afvise de af fremskridtspartiet og venstresocialisterne stillede ændringsforslag.

Jeg skal kun gøre et par bemærkninger om et par af de stillede ændringsforslag. Det første, jeg vil nævne, er det underændringsforslag, som boligministeren har stillet omkring de ejendomme, som i første omgang skulle være omfattet af lovgivningen, nemlig en- og toetagesejendomme. Nu stiller man ændringsforslag om, at disse pilles ud af loven, såfremt de er fritliggende, og jeg finder, det er en rimelig foranstaltning. Der er jo ikke grundlag for at lave brandsikringsmæssige foranstaltninger, hvis man ikke skønner det absolut nødvendigt.

Det andet forslag, jeg skal gøre et par bemærkninger til, er ændringsforslag nr. 14 til § 7, der drejer sig om tidsfristerne og især spørgsmålet om de 6 måneder, som loven påpeger er nødvendigt for gennemførelse af brandsikringen. Vi må nok erkende, at det ikke er muligt at overholde disse 6 måneder, af mange grunde, bl. a. af beskæftigelsesmæssige grunde. Derfor skal jeg anbefale det ændringsforslag, som betyder, at der bliver indført en dispensationsbestemmelse.

De øvrige ændringsforslag er egentlige klargøringsforslag, som jeg også på mit partis vegne kan anbefale.

Johan Philipsen (V):

Der er på sædvanlig vis i betænkningen angivet, hvorledes venstre vil stemme vedrørende ændringsforslagene, og dertil skal jeg ganske henvise med denne tilføjelse, at fremskridtspartiet har stillet ændringsforslag nr. 1, der går ud på, at loven ikke finder anvendelse på en- og tofamiliehuse, uanset om disse indeholder mere end to etager. Hertil er der stillet et underændringsforslag, der går på, at det kun gælder, når de er fritliggende, og venstre vil altså i første omgang stemme for underændringsforslag nr. 2 og så senere stemme for det ændringsforslag nr. 1, som fremskridtspartiet har stillet. I øvrigt vil jeg gerne henvise til betænkningen.